

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

M. Litt.
Sr.

DIKTER

af

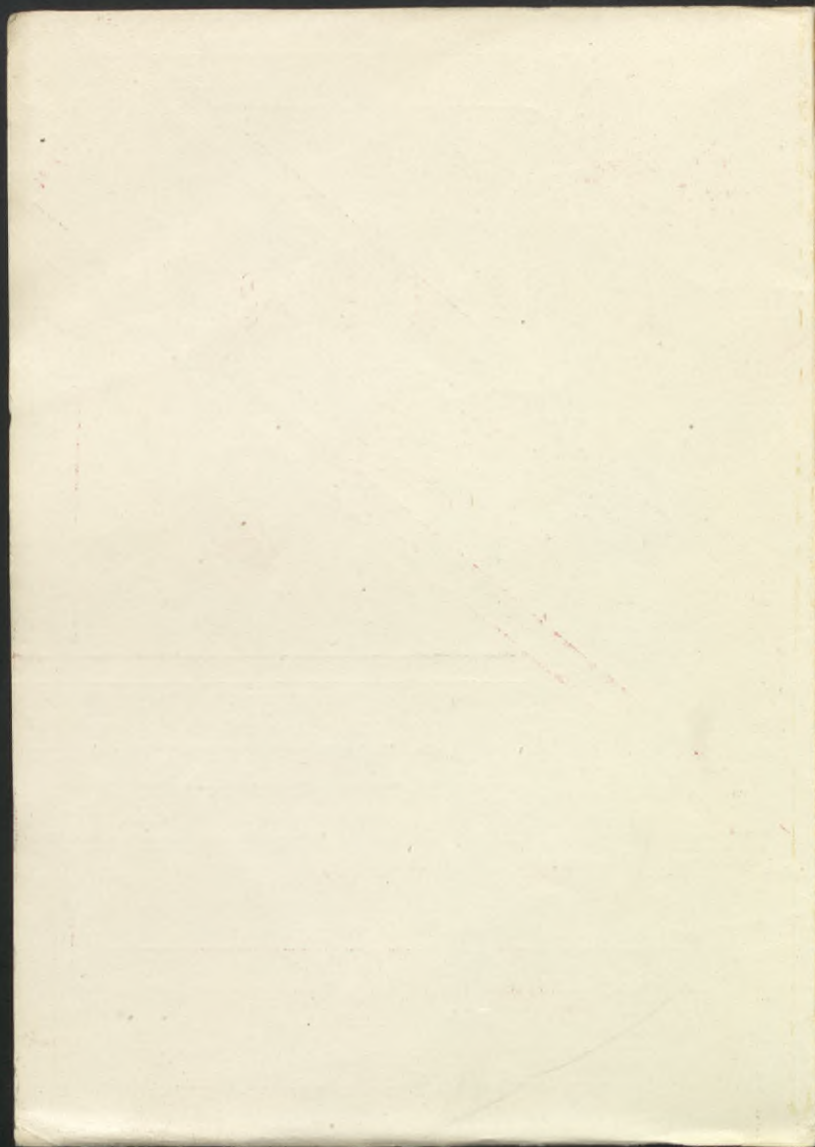
DOMINIKUS

O. I. STENBORGS Bokhandel i distribution.

Askersund 1889, C. Andersons tryckeri.

DIKTER

AF

OLLE JOHANSON

ASKERSUND, 1889

C. Andersons Tryckeri.

DIKTER

DELLS BONGARSK

APPENDIX 1888
A. B. B. B. B. B.

Ungdomsvers.

Hvad gör det, om jag aldrig nå'nsin vinner
På vägen rikedom och ärans glans?
Hvad gör det, om jag glädje aldrig finner —
Om ej mitt lif på rosor blir en dans?
Det gör så föga — blott jag verkar så
I lifvet här, att gladt med upprätt panna
Jag en gång kan inför Vår Herre stanna
Och göra klart för punden, som jag fick också.

Visst händer det, att mycket här i veriden
Syns hägra blott — att luftslott gå i kras;
Var glad likväl, ty under ökenfärden
Nog träffas någon grön och frisk oas
Med källa klar, der du får törsten släcka,
Och skugga sval från någon yppig palm,
Der du med pipan tänd kan dig utsträcka
Och glömma färden, öknen och dess qvalm!

*

Bland alla minnen skönast är ändå
Nog barndomshemmets — om det ock var ringa.
Hur lifvets stormar komma eller gå,
Likt stjernor uti natten, klart de stå;
Likt ljufva harpotoner, skönt de klinga.

*

Tro ej att allt, som uti konstladt ljus
Så strålande och fagert synes glindra,
Är guld — en glasbit kan ju också tindra,
När solen skiner på en sophögs grus.

*

Blott därför, att ett enda frö
Utaf de många, du sår ut,
Kan falla uti godan jord
Och spira upp till slut,
Så lät dig ej förtröttas, vän!
Nej, blott för detta endas skull
Så ut din sådd för hvarje dag,
Så trägen och förhoppningsfull!

*

Bättre jordmån.

Hur mången planta finnes,
Som kunnat blomma,
Om blott af ans och skötsel den någon smula fått;
Om den fått ut i solsken
Och bättre jordmån komma,
Den kanske burit frukter och skjutit rika skott!

Hur månget hjerta finnes,
Nu hårdt och slutet,
Som kanske skulle vekna och härligt mjukna opp,
Om endast sol och kärlek
Och himlens regn vardt gjutet
På frusna hjerterötter och skänkte tröst och hopp!

Min barndomsstad.

I.

Åck, den lilla staden väna
Der vid Vetterns norra strand
Med de lummigt gröna träna
Och de röda hus ibland —

Hur den ligger der så fager,
Söndagsvänlig, frid och still,
Just rätt lik — i sommarns dager —
Kräftor på ett fat med dill!

Och hur lugnt det är och stilla,
Tyst och fridfullt hela da'n
Öfver allt upp i den lilla
Måleriska, trefna sta'n!

Varmt och däsigt solen skiner
Utmed gators raka led,
Uppå rutor och gardiner
Och på hus, som stå på sned,

Uppå gamla hus och gårdar
Och på torg och trottoar,
Uppå kyrkogård och vårdar —
Evigt lika alla dar.

Här och hvar en trädgård sticker
Mellan husen prydligt fram;
I bersån man kaffe dricker
Under munterhet och glam.

Per och Pål på solig gata
Vanka fram i säfligt mak
Eller stå i hörn och prata
Ifrigt om en viktig sak. —

Så der slummertyst och fredligt
Har det varit alla år,
Lika sömnigt och beskedligt
För hvarenda dag, som går.

II.

Hvar voro de vänast, ljufvast,
De härliga sommardar;
Hvar strålade solen skönast
Och himlen mest hög och klar —

Hvar stod naturen fagrast
I fågring, som prydd till fest;
Hvar doftade blommor rikast,
Hvar lyste i prakt de mest —

Hvar talade bäst de röster,
Som finnas i böljebus,
I jublande fogelqwitter
Och vårliga vindars sus —

Hvar fans mest frid och stilla
Den suckande sommarqvälln;
Hvar tindrade stjernor klarast
På mörkblåa, höga pellen —

Hvar kommo skäraste drömmar
I anande, lycklig stund —
Hvar var allt så rikt och fagert?
Jo, hemma i Askersund!

Min bror.

En af många.

När på dig jag stundom tänker,
Krymper hjertat i min barm,
Broder, därför att din saga
Blef så hopplöst glädjearm!

I den sotiga fabriken,
Vid de tunga hammarslag,
För att tjena knappa brödet
Stod du trägen dag för dag.

Tyst och trägen, lugnt och ärligt
Stridde du der dagen lång;
Och när qvällen kom, ej hvila
Du dig unnade en gång.

Hur du då i alla väder
Traskade — med dina don —
Glad till "skolan" för att läsa
Eller rita "konstruktion"!

Eller hemma vid de gamla,
Kära luntor tyst du satt
För att ur dess rikdom plocka
Mången vacker lärdomsskatt.

Långt på natten satt du girig,
Tärd af ifrig forskningstörst;
När ditt ljus bränt ner i staken,
Då kom du i säng som först.

Du med kraft dig skulle bryta
Genom alla hinder väg,
Derför långa natters vaka,
Derför dessa många steg.

För att en gång "målet hinna"
Kunde du förgäta allt,
Kunde glömma dagens tunga,
Glömma att du frös och svalt.

Ej en droppe af hvad lifvet
Bjuder skönt i ungdomstid
Fick du smaka; för dig, käre,
Var det endast rastlös id.

Tiden gick. Ur tärda kinder
Tvinade det röda blod,
Medan trogna hjertat svälde
Utaf hopp och ungdomsmod.

O, du hade dina drömmar,
Som du skulle föra ut,
Dessa stora, sköna drömmar —
Och så bröts du ned till slut!

Stark och modig, som ett lejon,
For du ut, så frisk och röd;
Hem du kom liksom en skugga —
Kort derefter var du död.

Och när som jag stundom tänker
På din saga, hopplöst arm,
På ditt lif, så kärft och fattigt,
Vill jag gråta utaf harm,

Gråta utaf hat och smärta
För att sådan tro, så skön,
Sådan flit och kraft och kärlek
Skulle blifva utan lön.

Skola.

Han skrifvit vers, och hvad bäst han kunnat
I sång han sagt;
Hvad störst och varmest bott i hans sinne
Han ned der lagt.

De sånger kära! Hur hjertat klappat,
Hur kind fått glöd,
När vacker tanke han ljus tyckt glimma —
Hur väl den ljud! . . .

För första gången ett verk af honom,
Hvars sångers glans
Och ädla tankar och skära finhet
Och elegans

Så mången älskat och högt beundrat
Och väl förstått,
Han nu lärt känna, och sina ögon
Han öppna fått . . .

I sol på bordet hans eget ligger —
Hur matt och ljumt!
Han på det tänker, och uti ögat
Det blänker skumt.

I Stadsträdgården.

Söndagsbild.

Sol och grönska, sorl af vatten,
Fläkt af vindar, fogelsång;
Sol på saftigt gröna vidder
Och på sandad, bugtig gång.

Sommarluft och sommarväder,
Sommarsol, som lyser från
Klarblått himlahvalf och leker
Blank och glittrande på ån.

Solbelysta trån — partier
Utaf rik vegetation,
Skiftande från solljus dager
Ned till djup och skuggig ton.

Här och hvar en svalvig gömma,
Der blott dämpadt hörs allt glam
Och der vänlig stråle silar
In emellan blad och stam.

Folk på bänkar och på gångar,
Spridda grupper öfver allt,
Glada miner, ljusa blickar,
Stundom dock en trist gestalt.

Efter arbetsveckans hårda
Sträfvan, som nu tagit slut,
Men i morgon åter börjas,
Vill ett tag man andas ut.

Här vid forsens glada joller
Och vid doft och strålar lek
Vill man glömma allt, som trycker
Tungt och suger kinden blek . . .

Spridda grupper, skilda typer —
Alla dock i fulla drag
Njutande af sommarns fägring,
Af dess skönhet och behag.

Väckelse.

På andra sidan gatan
Der bor en idog smed,
En svart och senfull bjesse,
Som hamrar flinkt på städ;
Och der jag ensam sitter,
Jag ofta klangen hör
Ifrån den tunga släggan,
Som han så hurtigt för.

Och när ibland jag finner
Min kammare så trång,
Min dag så mörk och hopplös
Så tryckande och lång,
Och så den gällt hör klinga,
Hans käcka hammarslag,
Får blicken bättre synvidd
Och annan färg min dag.

Då hammarslagen komma
Som helsning utifrån,
Från men'skorna och lifvet
Och från en mödans son,
Som hvarje dag får svettas
Vid ässjans heta glöd
Uti den hårda kampen
Att skaffa dagligt bröd.

De klinga mot städet
Så segervisst i takt:
Mig är, som om de sjönge
Med jubel om den makt,
Som — fast den ryggen böjer
Och hand gör grof till skins —
Uti den trägna fliten
Och arbetet dock fins.

Det är, som om de visste,
Att de åt munnar små
Ge mat samt färg åt kinder
Och glans åt ögon blå,
Att de åt barn och maka
Ge hem med trefnad i —
Och att för mig de ljuda
Som härlig melodi.

Väntan.

Som "hjälpfru" mor är borta
Och diskar porslin och glas
Hos Perssons, der just i afton
Är dundrande julkalas.

Men hemma i hennes kammar,
Der ligger ett syskonpar:
En tös och en liten parfvel —
Det käraste, gumman har.

De krupit i säng så stilla
Och ligga i mörkret der,
Men få ej en blund i ögat,
Fast klockan re'n elfva är.

De bida i tålig väntan,
Att mor måtte komma snart
Och med ifrån storkalaset
Ha någonting godt och rart.

Ty sådant kan stundom hända —
De minnas med glans i min'
En gång, då de fingo tårta
Och kaka och apelsin.

Kan undra, hvad det skall vankas
För godt, när hon kommer nu?
Ja, det beror på humöret
Hos köksan och Perssons fru ...

Så ligga de små och längta,
Att mor måtte komma hem
Och med ifrån öfverflödet
En smula ha gömd åt dem.

Läke dom.

Derborta ligger skogen,
Så hög och allvarsam,
Och ditåt står min längtan
Från världens gråt och glam.

Och när jag dagen finner
För tryckande i sta'n,
Då går jag ut och drifver
I skogen hela da'n

Och ströfvar kring derute,
Hur bäst mig faller in,
Och glömmer alla tankar,
Som grunla själ och sinn'.

På kända melodien,
Så vemodsfull och rik,
Der spela gamla furor
Sin dofva sorgmusik

Och balsamdoft och helsa
Slår ut från träd och mark;
Och mig är som jag vuxer
Och blefve ung och stark.

Och ungdomstro och visshet,
Som länge se'n förflytt,
Uppväckas ur sin dvala
Och glimma fram på nytt.

Och gamla, ljusa drömmar,
Dem förr en gång jag haft,
Få åter lif och tjusa
Med samma lust och kraft.

Och hjertat klappar högre
Med friska, starka slag,
Och intet synes bittert
Och kallt i solljus dag.

Nog måtte der något finnas.

Jag mins mången gång, när dagen
Var bitter och sorgen stor,
Hur hon då fick tröst och styrka
I bibeln, min goda mor.

Der inom de slitna permar
Förvisso det fans ändå
På gulnade bladen något,
Som kunde till hjertat gå.

Det fans der något, som kunde
 Ge krafter till nya tag
 I tröttande, tunga slitet,
 Det hårda, för hvarje dag.

Det är min själ som
 Vår bitar och sorgen står
 Men den är här och står
 I själva min gods var.

Det är den som
 Förstas det är den
 På gränsen mellan
 Som kunde till själva gå

Omusikalisk.

Ner i hotellets trädgård
Gör känt musik-kapell
Till glada kunders gamman
Musik för hvarje qväll.
Och messingstoner komma
I sena qvällens frid
Upp till mig, i min kammar,
Ty jag bor strax bredvid.

Det spelas upp dernere
Så mången melodi,
Som hvirflar om och blandas
I lifligt poutporri,
Som sorlar gladt och brusar
I takt så käck och bråd —
Och glada gäster gifva
Sin stormande applåd.

Men sällan — så jag tycker —
En enda ton jag hör,
Som gifver klangfullt genljud
Och hjertats strängar rör;
Det brusar blott och skraller
Och är så fint, att jag
Omöjligt ej kan fatta
Dess välljud och behag.

Men stundom, när jag trägen
Här sitter hela da'n
Och så "musik" hör ljuda
Från fjerran gård i sta'n,
Så mången sällsam tanke
Och känsla väcks till lif
Vid välbekanta toner
Från gammalt positiv.

Helg.

Der hemma i torftig kammar
Madamen skurar sitt golf;
Och om hon sig raskar, får hon
Nog färdigt förr'n klockan tolf.

Den långa guds dag hon släpat
Och trälät — som hon är van —
Med stök på sjelfva julafton
Hos välbärgadt folk i sta'n.

Men nu har i sena qvällen
Hon ändtligen blifvit fri,
Och nu hennes egen kammar
Så putsad och fin skall bli.

Ja, fin skall hon ha sin kammar —
Och se'n skall hon fira jul
Och ha sig af högtidsglädje
Och julfrid och ro en smul.

Hon har ju i korgen socker
Och kaffe och ljus och gryn,
För hvilket hon ödmjukt tackat
Två fruar och guds försyn.

Och se'n skall bli skönt få hvila
Från stöket, som tagit slut,
Och sofva två långa dagar
Och riktigt sig hvila ut . . .

Ja, städa din kammar, gumma,
 Och — fri ifrån släp och ränn —
 Dig hvila och fira högtid,
 Till dess att det börjar igen!

Instängdhet.

Utpå gator, torg och gårdar, som en svepduk
öfver allt,
Ligger snön i stora drifvor — och så tjugu grader
kallt.
Tröstlöst tunga molnen hänga under himlen,
ständigt grå;
Och de stilla, långa timmar, sakta — o, så sakta! —
gå.

Och jag sitter här allena, tyst och trägen hela da'n,
Och af lif hör knapt en yttring ute i den lilla sta'n;
Hvart jag än må blicken vända, synes idel tomhet
blott,
Synes allting kallt och öde, sorgetungt och genom-
smått.

Men ibland helt plötsligt delar molnens tunga slöja
 sig
 Och af sol en liten strimma tittar gladlynt in
 till mig,
 Sprider vänligt skimmer ute öfver gator, hus och
 torg —
 Och förbi är allt som ängslar, allt som sprider
 köld och sorg.

Då vid klara, blida strålar drömmar jag om sol
 och vår,
 Der det unga, friska lifvet aningsfullt i knoppning
 står —
 Drömmar om ett lif i lycka och i kärlek, rikt och
 varmt;
 Glömmar bort att mitt är vordet nu så glädjetomt
 och armt . . .

I kupén.

Igenom vackra nejder
Med fart det hastar,
Och solen glimmar ute
Och vänligt kastar
In i kupén en ljusflod,
Som stråligt blänker
På blankbeslaget resgods
Och värme skänker.

Uti kupén blott trenne
Till mig, det finnes:
En karl derborta sitter
Så slö till sinnes;
Och solens stråle faller
På drag så fula,
På platta, slappa linjer
Och kinder gula.

Der något mod- och hopplöst,
Förtvinadt, tåradt
Uti hans anlet ligger,
Så tårdt och fåradt;
Det syns, att i bekymmer
De dragen bleknat
Och att för sol och kärlek
De aldrig veknat.

Det syns på hela karlen,
På anletsdragen,
På hållningen och minen,
På hatten, kragen,
Att mycket han har pröfvat,
Att ondt han slitit
Och att i lifvets surkart
Han ofta bitit.

Det gör mig ondt att se det,
Jag bort mig vänder,
Och till en annan hållpunkt
Jag blicken sänder.
Der på den andra bänken
En moder sitter
Med liten pilt på knäna
I solskensglitter.

Han vacker är den lille
Med blickar ljusa
Och buckliga små lockar,
Som fint sig krusa,
Och grop i röda kinden
Och uti hakan,
Och mellan friska läppar
En bit af kakan!

Så gladt han ler; hur lifligt
Han kring sig blickar!
Och bort till mig rätt ofta
En blick han skickar
Och tittar girigt på mig,
Så högst förvånad,
Med glans i blåa ögon
Från solen lånad.

På mor dock hälst han blickar
Och ler mot henne
Så hjertegodt och älskligt,
Och ifrigt tvenne
Små feta, runda armar
Han uppåt sträcker
Och vill ge "stora famnen",
Så långt han räcker.

*

Så sitter der den ene,
Som pröfvat lifvet,
Samt liten pilt med moder,
Som tar för gifvet,
Att hennes pys i lifvet
Skall fröjd blott räckas . . .
Du moderstro, du goda,
Må du ej gäckas!

Skogsrå.

Fins en gammal och välkänd sägen
Om att gosse, som skogens rå
Råkar träffa i trolska nätter,
Aldrig mera kan återfå
Lifvets glädje och fina saft
Och dess brusande käck kraft.

Gammal sägen, den talar sanning —
Ve dig, gosse, du arme, som
Henne följer, när hon sig visar
Och dig lockar förföriskt: kom!
Gode gosse, tag dig i akt,
När hon vinkar — var på din vakt!

En gammal historia.

Hon var så vacker och sjutton år,
En oskyldig, gladlynt tös,
En tjenande ringa syster blott,
I verlden släpt fri och lös.

Hon var så vacker, och snart det blef
Den der historien, som
Så ofta förnyas och som man får
Alltjämt höra talas om.

Och var det ej hin, att hvarje fru
 Och ärbar madam i sta'n
 På förhand sagt, det så skulle gå
 För jäntan endera da'n!

Och dömd det blef hon af hyggligt folk,
 Som aldrig mer ondt begått
 Än druckit kaffe och sqvaller fört
 Och någon gång syndat smått.

Och feta fruar med kristligt sinn'
 Der kommo i öfverflöd
 Med söta soppor och beska ord
 Till lindring i hennes nöd.

Och höra fick hon för hvarje dag,
 Att dygden är ljus och skön
 Och att den de sötaste frukter bär,
 I motsats till syndens lön.

Men ingen hade en tanke varm
Och ej ett ord till försvar —
Man skänkte sin soppa och tackade Gud
För det att man var den man var.

Ja, nu har bref det kommit, och nu de sitta
båda

Med glada, ljusa miner och bästa brillor på,
Så ifriga och glada, rätt lustiga att skåda,
Och söka girigt läsa i brefvet båda två.
Så god är deras vilja, förmågan är dock knapp,
Och därför nu de sitta och stafva käckt i
kapp.

Men för hvart ord, de kunna få hop och riktigt
fatta,
Sig breder soligt skimmer på deras anlet' ut;
Och när en rad de läst — å, hur hjerteglådte de
skratta,
När de det verkligt qvicka deri förstått till slut!
Visst skrifvelsen är ringa och tarfligt språk deri,
Men för de gamla är den som skönsta poesi.

Hur präktigt sonen skrifver! — Å, det är just en
heder

Att ha en sådan pojke, nu tycker gamle far;
Och hur han "lägger ut det" och varmt och vackert
beder,

Att de måtte förlåta att ej han skrifvit har
På hela långa tiden en enda rad till dem,
Som suttit der och väntat i älskadt barndomshem.

Se'n börjar han berätta, huru i främlingslandet
Det under alla åren för honom hade gått:

I början huru ovant och underligt han fann det,
Och huru mångt och mycket han hade pröfva
fått.

Hur många, många gånger det hade varit
svårt,

Och hur i knipa ofta han suttit ganska hårdt.

Men på de sista åren det hade bättre blifvit,
 Och allting syntes honom nu väl i handom gå,
 Se'n längre inåt landet han hade sig begifvit
 Och i Chicago lyckats en präktig plats att få
 På en mekanisk verkstad; nu var han slängd
 och van
 Och kunde godt der tjena sju, åtta "doll" om
 da'n.

Bekanta ifrån Sverige han hade träffat många:
 Både Per Anners' Adel, Lars August och Kristin
 Och han, den dryge sprätten, son till patron på
 Spånga
 — "Nu fick han göra annat än gå och vara fin"—
 Och skräddar-Erkers pojke han var nu store
 karl'n,
 Och Fia ifrån Långaryd var gift och hade barn.

Detsamma var han äfven. Hans hustru hette

Emma

Och var en dugtig flicka på fem och tjugu år,
Och född och fostrad var hon i "Östergylln der
hemma",

Men hade funnit tjensten hos bönderna der svår.
Tre år de varit gifta och hade en krabat,
En fet och hurtig pojke, som tyckte bra om mat.

De skulle se den pojken och höra hvad han sade
Och skåda hur han triffes och växte och vardt
stor,

Och hvilka glada upptåg och galna fyr han hade,
Och huru han på håret var lik sin egen mor!
Men mor, förstås, hon tyckte att han var snarlik
far —

I alla fall var pojken för obeskrifligt rar.

Och för att riktigt visa båd' honom och hans
mamma

Så följde nu med brevet af båda ett porträtt,
Och så en liten vaxel de sände med detsamma,
Och se'n blef slut på brevet på gammalt pröfvadt
sätt:

Med helsningar så kära, mång' tusen, det är klart,
Och att ej far fick glömma att skriva riktigt snart.

Det lilla fina kortet! Hur varligt och försigtigt
Det togs i grofva händer, och huru det blef vändt!
Och hur det blef beskådadt, så andaktsfullt och
riktigt,

På alla håll och kanter — det var då en present!
— "Å, det är mer än nöjsamt"! sa' mor, "att
pojken se;

Gud signe rare unge, Gud signe alla tre!" —

Och in igenom rutan, bränd utaf solskensflamman,
Sitt rika, varma skimmer slår julisolen blid
Och sprider glans derinne, der nu är fröjd och
gamman

Och i de gamles sinne en stilla högtidsfrid.
De sitta der och fröjda sig så åt kort och bref
Att far förgäter tegen och gumman mor sin väf.

"Herrans vägar".

Hvi skulle väl allt det bästa,
Det finast och rikast var,
I varmblodigt tänkta tankar
I knoppande ungdomsdrar,

Allt det, som der spirade skönast
Och var af den äkta sort —
Hvi skulle det få förfrysa
Och dö uti tvifvel bort?

Hvi skulle allt det, som ädlast
 Och störst då blef tänkt och känt,
 I hånande hat och mörker
 Och tärande sorg bli vänt?

Alfred

Utsåg mig i sorgens stund

Den stund som för mig kom
 I denna öfvergående
 På lifets vägar mig förbi
 In ännu äro minnens spår
 Min ungdoms glädje och min
 Den tiden äro för mig borta
 Och denna stund som jag förbi
 Den stund som för mig kom

78

Afund.

Söndagsmorgen i staden.

I stilla söndagsmorgon,
Så strålande och frid,
In genom öppen ruta
Slår junisolen blid;
Och friska flägtar komma
Och rista i gardin
Och spänna som ett segel
Dess slöja, lätt och fin.

Och klockor ringa samman,
Och folk sig ute rör;
Och från ett öppet fönster
I samma gård jag hör
En hurtig stämman sjunga
Med klangfullt lif och schvung
Så, som man blott kan sjunga,
Då man är glad och ung.

Den stämman väl jag känner,
Jag hört den mången gång:
Det är min grannbos piga,
Som stämmer upp sin sång
Och sjunger glad i hågen,
Trots sot och spiselrök,
Allt under det hon stökar
Der in i halfskumt kök.

Det hörs, att hon sig gläder
För att det söndag är,
Och att hon lycklig tänker
På honom, hon har kär:
De få i afton träffas,
När stöket tagit slut
Och hon på hvilodagen
En stund får slippa ut . . .

Ja, sjung, du friska flicka,
Så länge du det kan,
Och njut den fröjd och glädje,
Som du i lifvet fann!
Det gör mig godt att höra
Din stämma, ung och klar —
Mig grämer blott, att icke
Din sång jag diktat har.

1001851058

Innehåll:

	Std.
Ungdomsvers	3
Min barndomsstad	7
Min bror	11
Skola	15
I Stadsträdgården	17
Väckelse	20
Väntan	23
Låkedom	26
Nog måtte der något finnas . .	29
Omusikalisk	31
Helg	34
Instängdhet	37
I kupén	39
Skogsrå	44
En gammal historia	46
Högtid	49
"Herrans vägar"	56
Afund	58

Pris 50 öre.